

Desuden er Miljøstyrelsens liste over uønskede stoffer blevet udsendt. Listen er et klart signal til bl.a. fremsynede virksomheder om, hvilke stoffer de skal overveje at skifte ud med andre, altså substituere. I forlængelse af listen er der en række initiativer på vej, der skal begrænse brugen af konkrete stoffer. Jeg kan som et eksempel nævne nye regler om bly samt om bundmaling og indendørsmaalinger med indhold af opløsningsmidler.

Andre initiativer venter på, at vi får mere viden om stofferne. I den forbindelse er det naturligvis vigtigt at støtte et udviklingsarbejde, der kan give os denne viden. Kemikalieinspektionen er styrket, og borgere og virksomheder har fået mulighed for at ringe til Kemitelefonen, hvor de kan få oplysninger om reguleringen af kemiske stoffer.

Jeg har tidligere sagt, at kemikaliestrategien er en kritik af de manglende resultater af risikovurderingsarbejdet i EU. Det står jeg selvfølgelig ved. Det går alt for langsomt i EU. Det er slet ikke tilfredsstillende, at man endnu ikke har offentliggjort en eneste risikovurdering og dermed ikke er helt færdig med at behandle et eneste stof.

Vi må tage i betragtning, at målet i første omgang er at risikovurdere 2.700 stoffer, der produceres i størst mængde, det vil sige i mængder, der overstiger 1.000 ton om året.

Sammen med en række af de øvrige miljøprogressive lande i EU har Danmark siden sidste forår arbejdet målrettet på at få gang i diskussionen om, hvordan den nuværende indsats i EU-regi kan gøres mere effektiv, og jeg synes godt, man kan sige, at vi allerede har opnået nogle resultater. Så måske er der grund til en vis behersket optimisme her.

Kommissionen, altså EU-Kommissionen, udsendte i november en større rapport, hvor man evaluerede de centrale EU-regler på kemikalieområdet og foreslår ændringer, der ligger helt på linje med det, som vi også arbejder for. Bl.a. er Kommissionen inde i overvejelser om at forenkle risikovurderingsarbejdet, at benytte gruppevurdering af stoffer samt at benytte hurtigere procedurer til at vurdere stoffer, som vides at have farlige effekter. På rådsmødet før jul holdt vi i Ministerrådet Kommissionen fast på at fortsætte dette arbejde.

Desuden har Kommissionen i februar i år afholdt en workshop for myndigheder, industri og grønne organisationer, hvor man drøftede, hvordan man kunne komme videre med pro-

blemernes løsning. Det er i særlig grad vigtigt, at vi får vedtaget nye EU-regler, der forenkler risikovurderingsarbejdet og får etableret hurtigere procedurer for vurdering af stoffer, som vi mener har farlige virkninger.

Også på det regionale og globale område er der sket fremskridt, bl.a. takket være en indsats, vi også har udfoldet fra dansk side. I Kyoto-protokollen fra december 1997 indgår der ud over CO₂-reduktion f.eks. også, at bestemte stoffer med kraftig drivhuseffekt skal reduceres.

I efteråret var jeg sammen med en række af mine kolleger, og jeg underskrev i Rotterdam en bindende konvention om information i forbindelse med handel med farlige kemikalier. Den skal nu ratificeres, og der skal gennemføres en global vurdering af behovet for regulering af de såkaldte POP-kemikalier, dvs. persistente eller rettere svært nedbrydelige organiske forureningsstoffer.

Efterhånden er også generationsmålet indarbejdet i alle de forskellige havkonventioner. Generationsmålet er som bekendt målsætningen, som vi oprindeligt fastslog i Esbjerg, jeg tror, det var i 1995, om, at udledning og tab af farlige stoffer til miljøet skal være bragt til ophør i år 2020. Samtidig arbejdes der nu videre på at gøre dette mål operativt og definere, hvilke stoffer der skal reguleres, og netop i de seneste måneder har Danmark kunnet medvirke til afgørende fremskridt i dette arbejde.

Må jeg også nævne den danske miljøbistand, der giver et vigtigt bidrag til at sikre, at der også gøres noget ved problemerne i Central- og Østeuropa og i den tredje verden. Den hidtidige indsats har ikke løst problemerne, men måske har den bragt os tættere på en løsning af nogle af dem. Vi må jo huske, at på kemikalieområdet er vi oppe imod meget stærke kræfter. Den kemiske industri har meget stærke økonomiske interesser knyttet til denne sag, og den er fantastisk aktiv på det internationale plan. Og ikke altid for det gode.

Desuden har industrien hidtil haft gode muligheder for at gøre sin indflydelse gældende, fordi der ikke har været nogen modindflydelse, f.eks. fra miljøorganisationernes side. Jeg vil gerne se, at denne balance bliver mere lige, og at hele processen i det hele taget bliver langt mere åben, end den har været indtil nu.

På et tidspunkt foreslog jeg for at provokere, at den kemiske industri skulle være medlem af EU, så den sad med ved bordet med et medlemslands forpligtelser og rettigheder, så alt